

ה"ט 1844/08/17 - ת.ד. נגד א.ד.

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 1844-08-17 ד' נ' ד'

בפני המבקשת נגד המשיב
כבוד השופטת דנה עופר
ת.ד. ע"י ב"כ עו"ד עאדל דבאח
א.ד. ע"י ב"כ עו"ד גאני מנאע

החלטה

לפניי בקשה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001.

1. המבקשת נשואה לאחיו של המשיב.

בקשתה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת הוגשה בטענה, כי המשיב מונע ממנה לחזור לבית שבו היא מתגוררת, לאחר שיצאה ממנו לפני כמה חודשים, כאשר המשיב הוא שהוציא נגד בעלה של המבקשת צו הרחקה, והמבקשת עם בעלה שהו בחודשים האחרונים באילת.

לטענת המבקשת, לאחרונה ביקשו היא ובעלה לחזור לביתם שבאאאאא, ואז גילו כי המשיב החליף את המנעול לדירה ובכך מנע מהם לשוב אליה. עוד טוענת המבקשת, כי המשיב איים עליה ברצח, בסמוך לפני הגשת הבקשה למתן צו. בעניין זה הגישה המבקשת תלונה למשטרה, והמשיב הוזמן לחקירה.

2. ביום 1.8.17 ניתן צו במעמד צד אחד. בין היתר נאסר על המשיב, במסגרת צו זה, למנוע מהמבקשת להיכנס לביתה. כן נאסר על המשיב ליצור עם המבקשת כל קשר, להטריד אותה, לאיים עליה וכיוצא בזאת.

3. בדיון שהתקיים היום בפניי העידו המבקשת והמשיב, ונחקרו בחקירות נגדיות. שני הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

4. לטענת המשיב, הוא בעל זכות החזקה הבלעדית בדירה אשר בעניינה הוגשה בקשה זו, ולמעשה אין מדובר בביתה של המבקשת כלל. הדירה היא דירת אביו המנוח. המשיב בנה את ביתו מעל בית ההורים, עוד בימי חייהם, ושם הוא מתגורר. לטענתו, מכיוון שהוא הבן הצעיר במשפחה, הוא שטיפל בהוריו עד

סוף ימיהם, והוא שקיבל את החזקה בביתם. הוא ששיפץ את המבנה כולו מכספו.

לטענת המשיב, נתן רשות לאחיו ולאשתו המבקשת להתגורר בדירה, באופן זמני. המשיב לא ידע לומר כמה זמן בדיוק התגוררו אחיו ואשתו בדירה, אך היה זה יותר משנה, פחות משנתיים, שבמהלכם שהו השניים בדירה, בכל פעם לפרק זמן של כמה חודשים, שלאחריו היו נוסעים לכמה חודשים לעיר אXXX, ושבים לדירה לכמה חודשים נוספים. המבקשת ובעלה אמורים היו לשלם את הוצאות הבית, אך למעשה לא שילמו דבר.

לטענת המשיב, ביקש מאחיו, כבר בחודש מרץ 2017, כי יעזוב את הדירה, לאחר שנושים שונים של האח החלו להגיע לבית ולדרוש סילוק חובותיו. לטענת המשיב, האח אכן עזב את הדירה, ולאחר מכן החל המשיב לקבל שיחות איומים מהמבקשת ואנשים שנשלחו על ידיה. לדבריו, מדובר באיומים אלימים ביותר.

בעקבות אותם איומים פנה המשיב לביהמ"ש לענייני משפחה בקריות, וקיבל צו על פי חוק למניעת הטרדה מאיימת, ביום 25.4.17, ולמשך שלושה חודשים (ב/2 - החלטה מתיק ה"ט 39225-04-17).

כעת טוען המשיב, כי כל מטרתה של המבקשת להשיג זכויות בדירה, תוך עשיית שימוש שלא כדין בחוק מניעת הטרדה מאיימת.

5. לאחר שמיעת שני הצדדים ברור בעיני, כי המחלוקת האמיתית בין הצדדים היא מחלוקת קניינית, הנוגעת לזכויות הבעלות ו/או החזקה בדירת ההורים, כאשר כל אחד מהצדדים טוען לזכות הבעלות, או לכל הפחות לזכות החזקה, בדירה זו.

מחלוקת זו לא תוכרע במסגרת ההליך הנוכחי. מקומה בפני הערכאה המוסמכת, ובמסגרת ההליך הראוי להכרעה בה.

6. לצורך ההליך שלפניי, די בכך שביהמ"ש יווכח כי מתקיימת עילה על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, להטיל על המשיב איסורים שונים ביחס למבקשת.

סעיף 2(א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת מגדיר מונח זה כך:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

מהגדרה זו ניתן ללמוד, כי "הטרדה מאיימת" טומנת בחובה שני יסודות: יסוד **צופה פני עבר**, הדורש התקיימותה של הטרדה מסוג כל שהוא בעבר; ויסוד **צופה פני עתיד**, בסיס סביר להניח כי מעשי העבר יישנו בעתיד.

מי שמבקש צו על פי חוק מניעת הטרדה מאיימת נדרש להוכיח טענותיו במידת ההוכחה הנדרשת במשפט האזרחי, קרי - על פי מאזן ההסתברויות, וזאת ביחס לשני היסודות הנזכרים לעיל, דהיינו, ביחס לאירוע שהתקיים בעבר וביחס לקיומו של בסיס סביר להנחה בדבר הישנות המקרה בעתיד.

7. במקרה שלפניי שני הצדדים טוענים, כי הצד האחר מאיים עליהם. טענותיו של המשיב כלפי המבקשת הועלו בהליך שיזם הוא לפני מספר חודשים. המבקשת מצדה טוענת אף היא כלפי המשיב, כי נקט כלפיה לשון מאיימת, וזאת בימים הסמוכים להגשת הבקשה שלפניי.

שני הצדדים טוענים כי הצד האחר הפנה כלפיהם איומים ברף האלימות הגבוה.

8. לטענת המבקשת, בידיה הקלטה המתעדת את האיומים שהשמיע המשיב כלפיה וכלפי בעלה בטלפון. הדבר היה, לטענתה, בשיחת טלפון שהתנהלה בינה לבין בעלה מצד אחד (באמצעות דיבורית) לבין המשיב מן העבר השני, וההקלטה הושמעה במשטרה (ראה עמ' 5 לפרוטוקול הדיון, שורות 8-9).

הקלטה זו לא הוצגה בפני ביהמ"ש.

בנוסף לכך, השיחה נערכה, לטענת המבקשת, בנוכחות בעלה, אך בעלה, משום מה, אינו צד לבקשה, ואף לא העיד בדיון בפניי (למרות שהיה נוכח בביהמ"ש).

בכל הנוגע לשאלה אם הוכח, שהמשיב אכן איים על המבקשת, כטענתה, קשה לקבוע כי הורם נטל ההוכחה, שכן המבקשת לא הציגה בפני ביהמ"ש ראיות, אשר יכולה הייתה להציג.

9. עם זאת, הנתונים שבפניי אינם מסתכמים רק בשאלה אם המשיב איים על המבקשת ועל בעלה, ואם לאו.

הנתונים שהונחו בפניי מלמדים, כי בין הצדדים שוררת מתיחות קשה עד מאוד, על רקע השימוש שעשו המבקשת ובעלה בדירה. הדברים נלמדים מעדותו של המשיב עצמו, אשר הלן הן על כך שהמבקשת ובעלה לא שילמו את חשבונות הדירה, והן על כך שגורמים שליליים למיניהם החלו להגיע לדירה בעקבותיהם. על רקע זה המשיב דרש מאחיו, לשיטתו של המשיב עצמו, לעזוב את הדירה.

בדין שהתקיים בפניי היום הרחיב המשיב אודות האיומים שהשמיעה כלפיו, לטענתו, המבקשת, בין בעצמה ובין באמצעות אחרים, וכאמור - מדובר באיומים חמורים. אין מחלוקת, כי המשיב ביקש מביהמ"ש להוציא צו למניעת הטרדה מאיימת, נגד המבקשת ונגד בעלה, עוד ביום 25.4.17. צו כאמור אכן ניתן, ותוקפו הסתיים ב-25.7.17.

10. כפי שצוין קודם, על מנת שביהמ"ש ייתן צו למניעת הטרדה מאיימת, עליו להיווכח כי התקיימו במעשי המשיב שני היסודות: המעשה שבעבר, והיסוד הסביר להניח, כי המעשה יחזור על עצמו בעתיד.

במקרה שלפניי, אמנם לא הוכח שהמשיב אכן איים על המבקשת בעבר, אולם ניתן לקבוע ללא קושי, שהמתיחות בין הצדדים היא כזו, שישנו בסיס סביר להניח, כי אינטראקציה כל שהיא ביניהם בעתיד תוביל לחילופי דברים קשים, ואף קיים חשש, שדברים אלו יסלימו לכדי אלימות של ממש.

סבורני, כי גם ביחס להתקיימותם של אותם יסודות שבחוק מניעת הטרדה מאיימת מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", שבמסגרתה די בכך שאחד היסודות מתקיים באופן ברור וחד-משמעי, ובעצמה חזקה, גם אם אין ודאות או אפילו סבירות ברמה של "מאזן ההסתברויות", בדבר התקיימותו של היסוד השני, על מנת שביהמ"ש יתן למבקש את הסעד המבוקש.

די בכך, שהשתכנעתי כי במקרה הנוכחי המתיחות בין הצדדים היא כזו, שהסיכוי להתלקחות אלימה בעתיד הוא ממשי, על מנת שיינתן למבקשת הסעד המבוקש על ידה. אוסיף לכך, ששני הצדדים ייחסו לצד שכנגד התבטאויות אלימות ברף גבוה של אלימות. מבלי לפרט את הדברים, ומבלי לחזור על הסגנון הבוטא של האיומים להם נטען בפניי (הדדית!), אציין כי תוכנם הבוטא והאלימים של האיומים להם נטען מחזקים את החשש בדבר הישנות של אינטראקציה אלימה בין הצדדים בעתיד, ומצדיקים מתן צו, צופה פני עתיד.

11. יובהר:

אין בהחלטה זו כדי להביע עמדה כל שהיא בשאלות הבעלות והחזקה בדירת המגורים.

אין זה המקום לקבוע, אם המבקשת ובעלה עזבו את הדירה לפני מספר חודשים, על פי דרישת המשיב ובהסכמה מצדם (כגרסת המשיב), או שמא עזבו למספר חודשים בגלל הצו למניעת הטרדה מאיימת שהוצא נגדם, בהניחם כי מדובר בצו הכולל הרחקה מהמשיב (כגרסת המבקשת). אין בדעתי לקבוע, בעקבות ההליך שנוהל לפניי, אם מתן האפשרות למבקשת כעת לשוב להתגורר בדירה הוא בבחינת שימור המצב הקיים או שינוי, שכן אין מדובר בבקשה למתן צו מניעה זמני.

מטרת ההליך, כפי שמגדיר זאת היטב חוק מניעת הטרדה מאיימת, היא "**להגן על אדם מפני פגיעה**

בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו", ולא להכריע במחלוקות רכושיות.

על מנת להגשים תכלית זו, סבורה אני כי נכון יהיה ליתן צו, אשר יאסור על המשיב ליצור כל קשר עם המבקשת, וכן יאסור עליו למנוע ממנה גישה אל הדירה אשר (לטענתה) בה היא מתגוררת.

מי מהצדדים אשר יהיה מעוניין בכך, ייאלץ להעלות טענותיו בפני הערכאה המוסמכת, על מנת שזו תכריע בשאלת הזכות להתגורר בדירה, האם מסורה היא למשיב או למבקשת ולבעלה.

12. אשר על כן אני מורה, כי הצו הזמני אשר ניתן ביום 1.8.17 יעמוד בתוקפו, למשך שישה חודשים החל מהיום.

בנסיבות העניין, ולאור המפורט בהחלטתי דלעיל, החלטתי שלא לעשות צו להוצאות.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים, באמצעות באי כוחם.

ניתנה היום, י"ד אב תשע"ז, 06 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.